

bruge et stærkere Udtryk, for ikke at kalde Nogen af Høren i Marken — og tillige min Tillid til, at den høitærede Minister vilde være en god Talsmand for Marinen, saa kan jeg ikke negte, at det bedrøver mig meget, at den høitærede Minister her er traadt op paa den Maade, som nu er flet, og i sidste Dieblis er vegen tilbage fra at hørde Marinens Krav, som det forekommer mig, at han saa naturligen var kaldet til at hørde, og som vistnok Marinen havde ventet. Endelig tillader jeg mig til det høitærede 3die kongevalgte Medlem (André) at yttre, at det Foredrag, han een Gang aarlig, naar Vaaren kommer og Finansloven springer ud, holder her i Thinget, naturligvis ogsaa denne Gang var særdeles interessant, meget aandrigt, og vistnok for dem, der have en udviklet Talsfand, ogsaa meget belærende; men jeg behøver ikke at forsikre det høitærede Medlem om, at jeg ogsaa denne Gang, ligesom tidligere, naar jeg ved Foraarstid har den Ære at høre det høitærede Medlem, ikke med Beundring eller Forundring, men med Beslagelse har hørt hans Betragtninger om Sernbanerøvesenet. — Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Fischer) har i Øvrigt med Hensyn hertil omtrent sagt Alt, hvad jeg kunde ønske at sige, og jeg skal derfor henholde mig dertil. Det er ogsaa min Overbevisning, at det er fuldkommen urigtigt, naar det høitærede Medlem opstiller sine Tal og saa ikke tager Hensyn til den Nente, som Sernbanerne give gennem den store aarlige Stigning i Goldindtægterne; thi denne Stigning fremkommer jo dog væsentlig derved, at Landets Velstand og Landets Virksomhed i det Hele taget i høi Grad ved Hjælp af Sernbanerne er bleven udviklet. Derfor vi havde indskrænket os til at følge det høitærede Medlems — jeg tør ikke sige Forslag, men — vittige Bemærkning den Gang, vi i sin Tid talte om Sernbaner, at vi hellere skulde lægge 3 til 5 Millioner Specier langs Landeveiene i Sylland, og indbyde Syderne til at samle disse Specier op, saa tror jeg ikke, at Syderne ved at faae disse Specier i Lommen paa nogen Maade, selv ved en meget høi Nente og Nentes Nente, vilde have vundet blot en Del af den Kapital, som hver enkelt Syde har indvundet ved at kunne bemytte Sernbanen. Jeg veed, at det høitærede Medlem, til hvis Indflydelse og Anseelse jeg ellers har saa stor Tillid, har Lyft til vedblivende at fastholde dette overordentlig strenge og barbariske Standpunkt lige over for Udviklingen af Kommunikationsmidlerne; men jeg vil dog bede det høitærede Medlem at gennemlæse det høie Folkethings Forhandlinger herom — dette tør jeg maaske sige uden at faae Bemærkning af den høitærede Formand for Dntale af Forhandlingerne. — Naar det høitærede Medlem vil gennemlæse det høie Folkethings Forhandlinger vedrørende Kommunikationsmidlerne og Postvæsenet, saa vil han se, at der i disse Forhandlinger vil findes de fundeste, bedste og forstandigste Betragt-

ninger nedlagte lige over for vort Kommunikationsvæsen, og saa ville vi maaske til næste Foraar kunne vente lidt Modifikation i det høitærede Medlems Bedømmelse heraf. Det skal siges til det andet høie Things Ros, at det har lige over for Kommunikationsvæsenet og de offentlige Arbejder stillet sig beundringsværdig liberalt, og denne Liberalitet skal jeg med den varmeste Erkjendtlighed paafhjømme.

Finansministeren: Jeg troede allerede strax igaar at burde gjøre et Par Bemærkninger overfor det ærede Medlem, som nu satte sig, idet der gif to saa bestemte Misforstaaelser igjennem hans Foredrag, at jeg ikke anfaa det for rigtigt at opfatte min Indsigelse derimod, og jeg tror, at begge Misforstaaelser vare usoranlebede — jeg vil ikke sige mere — fra min Side. Den første Misforstaaelse, som jeg maatte berigtige, var den, at der skulde hvile et færligt Tryk over dette Thing ved denne Finanslovs Behandling paa Grund af, at der ikke allerede forelaa et Forslag til en midlertidig Bevilling for næste Maaned. Jeg udtalte, at jeg var berettiget til at vente, at et saadant meget snart, i Begyndelsen af næste Uge, maatte kunne foreligge dette Thing, og — jeg gjentager det — den anden Indsigelse, som jeg maatte gjøre, og som nu ogsaa er anerkjendt af det ærede Medlem, var den Maade, hvorpaa han udtalte sig om mine Ytringer med Hensyn til det Vædringsforslag om Lønningsforhøielse, som blev sat ind paa Finansloven. Jeg troede og tror endnu, at jeg udtalte mig saa tydeligt i mit Foredrag om denne Sag, at det ærede Medlem ikke kunde misforstaa Regjeringens Stilling i saa Henseende. Derimod fandt jeg mig ikke den Gang foranlediget til at udtale mig om det ærede Medlems Foredrag i det Hele, idet jeg væsentligt betragtede det som en Art Appel til Landsthinget, og som saadant har det jo ogsaa tilbids fundet en Besvarelse, hvis Rigtighed jeg ikke kan Andet end anerkjende i flere Punkter. Jeg figter herved navnlig til de to Foredrag, som vi hørte af to ærede kongevalgte Medlemmer, skjøndt jeg naturligvis ikke kan slutte mig til enhver enkelt Ytring, som falbt fra det ærede 5te kongevalgte Medlem (André), og til enhver enkelt Ytring, som falbt fra det ærede kongevalgte Medlem (Fischer), der havde Ordet idag. Jeg kunde ganske vist have Anledning til at modsigte Et og Andet i begge Foredrag, men det angik Enkelthederne, og hvad det idag holdte Foredrag angaar, gjorde jeg jo strax paa et enkelt Punkt Indsigelse, da det ærede Medlem fristebe mig saa stærkt dertil. Det var aabenbart, at han ønskede en Indsigelse, og derfor fik han den ogsaa. Dette behøver jeg altsaa ikke at dvæle videre ved, men der var et lille Tillag, som jeg ikke veed, om det blev hørt saa meget, som jeg ønskede det, og det var nemlig, at det ikke opfundne Punkt ved Bengobugten som bekjendt blev